

Art confrontat

La Fundació Suñol rellegeix el segle XX en una exposició que planteja dotze diàlegs entre artistes emparellats

MARIA PALAU / Barcelona
● Què uneix i què separa les cadires de Jaume Xifra i Antoni Tàpies? I els petons de Manolo Quejido i José Jardiel? I les cammes de Joan Rom i Alberto Giacometti?

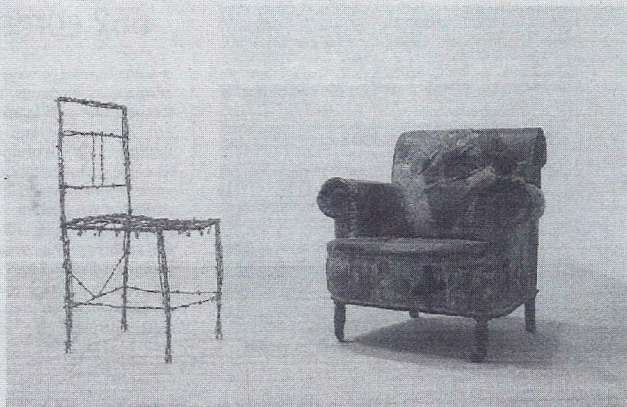
A partir de la gestació del cubisme, l'art anirà encadenant velocement i sense possibilitat de tornada: tot de canvis radicals de tendència i ideologia que faran del XX un segle apassionant. Aquest període tan especial, el de les avantguardes, té un espai privilegiat en la col·lecció de la Fundació Suñol. D'aquí que la primera part dels *Col·loquis*, unes converses entre artistes emparellats, s'ha dedicat als artífexs d'aquestes revolucions artístiques.

Artistes sovint ideològicament antagònics, hereus de tradicions i de referents diferents, han tractat, malgrat tot, uns mateixos temes. Els mateixos? Aparentment, sí... o en realitat no? Aquest laberint que condueix a discrepàncies i a coincidències entre artistes pròxims temàticament

La Fundació Suñol insta un altre cop el públic a escodrinyar els secrets de la seva fascinant col·lecció en una exposició molt pedagògica que posa en escena les afinitats i les discrepàncies dels artistes que

han tractat els mateixos temes. No és una fórmula expositiva nova, sinó més aviat ben característica del segle XX. Manllevant el títol d'una obra inèdita de Pietro Consagra, *Colloquio*, la Fundació Suñol

presenta fins al 3 d'octubre la proposta *Col·loquis. Primera part* -cosa que vol dir que continuarà-, en què articula suggestius diàlegs entre Dalí i Ponç, Arp i Fontana i Calder i Miró, entre d'altres.

Chaise de salon d'art (1974), de Xifra, i *Butaca* (1987), de Tàpies. / FUNDACIÓ SUÑOL

s'ha instal·lat a la Fundació Suñol. S'exposen 24 obres, totes procedents del fons de la institució, dividides en dotze diàlegs. El

col·loqui entre Salvador Dalí i Joan Ponç, per exemple, posa l'èmfasi en la capacitat imaginativa i en les obsessions que domi-

nen la ment d'aquests dos creadors tan fills del surrealisme. No té, però, res a veure amb la complicitat que hi ha entre Alexander

Calder i Joan Miró, que es consideren sense dissimul font d'inspiració l'un de l'altre.

En el cas de Juli González i Anthony Caro, tots dos parteixen d'un llenguatge basat en l'abstracció, i si bé hi ha connexions en la matèria, afloren les divergències en la vinculació amb l'espai. El mateix passa amb Jean Arp i Lucio Fontana: tots dos proclamen que cal mirar la natura per concebre l'art, però els seus mons orgànics estan molt lluny l'un de l'altre.

José Jardiel i Manolo Quejido, símbols de la tornada a la figuració, articulen els respectius discursos al voltant d'un petó, que doten d'un compromís social en el context de la decadència franquista. En les obres d'Alberto Giacometti i Joan Rom, el tema en

comú és una cama i un peu, respectivament. En tots dos es percep una aura angosiada, però la cama de Giacometti és accentuadament existencialista. Antoni Tàpies i Jaume Xifra, el primer amb una butaca i el segon amb una cadira, qüestionen les llibertats de l'individu amb sentiments de nostàlgia o angonya.

Els diàlegs entre Sichiromo Enjoji i Luis Gordillo; Pietro Consagra i Luis Gordillo un altre cop; Sean Scully i Juan Usle; Zush i José Nogueru, i Nino Longobardi i Manolo Valdés completen el recorregut. L'excusa per anar a visitar l'exposició pot ser una altra: tres de les obres que s'exposen són inèdites, *Bourgeon sur coupe* (1960), d'Arp; *Une lune bleue* (1971), de Calder; i *Colloquio* (1955), de Consagra.

MIQUEL ABRAS ARTISTA REVELACIÓ

PREMIS ENDERROCK 2009
PER VOTACIÓ POPULAR POP-ROCK

MILLOR ARTISTA

Miquel Abras

MILLOR DISC

M'agrada sentir el que tu sents

(Miquel Abras)

MILLOR LLETRA DE CANÇÓ

"Amb tu sóc jo" (Miquel Abras)

PREMI DISC CATALÀ DE L'ANY
RÀDIO 4

contractació:

EL PUNT **VILAWEB**

REC 93 488 06 45

www.musicaglobal.com

